

HAYASHI FUMIKO

Đóa

cúc

muôn

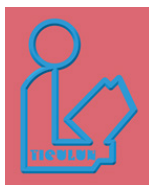

Người dịch: Tôn Thất Phương

Đóa cúc muộn

Hayashi Fumiko

Người dịch: Văn Lang Tôn Thất Phương

Paris * 02-2026

Nguồn : *chimviet.fre.fr*
Ebook : *Thư viện Tiểu Lùn*

Đóa cúc muộn

HAYASHI FUMIKO

Lời người dịch

Hayashi Fumiko (1903-1951) rất nổi tiếng về phân tích tâm lý phụ nữ – đặc biệt là phụ nữ nghèo – trong nhiều hoàn cảnh khác nhau. Nhưng với “Bangiku” thì nhân vật nữ của bà không nghèo chút nào, mà phần diễn tả tâm lý lại sâu sắc, chứng tỏ tài nghệ của Hayashi Fumiko không chỉ hạn chế trong một lãnh vực duy nhất. Tuy qua đời sớm, sự nghiệp viết lách không đến được 24 năm, nhưng bà để lại được trên 85 cuốn sách và hơn 200 tác phẩm khác gồm

truyện ngắn, thi tập, đoản văn, vv... Khi nói về tác phẩm nào hay nhất của bà, giới văn học Nhật Bản đồng thanh nhất trí: truyện ngắn thì Cúc Muộn (Bangiku), truyện dài có Phù Vân (Ukigumo).

Bài dưới đây dịch theo nguyên văn của nhà xuất bản Chikuma Shobo, Tokyo 1978. Tuy nhiên để tránh rườm rà, những tên người hay địa danh nào không cần thiết đều được bỏ bớt. Có một điểm nhỏ xin lưu ý: người Nhật xem cúc là loài hoa quý, đài các, không phải thứ “liều ngổ hoa tường”.

Kin để ống điện thoại xuống, tiếng nói ở đầu dây bên kia còn như văng vẳng: «Vâng, lát nữa, khoảng năm giờ, sẽ đến». Kin nhủ thầm – lâu lắm không gặp, cũng hơn cả năm rồi chứ nhỉ! Mới có ba giờ, còn đến hai tiếng nữa. Trước hết là phải đi tắm mới được! Kin dặn cô giúp việc tối nay cho mình ăn sớm hơn một chút, rồi lật đật bước vào phòng tắm. Vừa cho thân mình chìm từ từ trong làn nước ấm, Kin miên man suy nghĩ : “Nhất định phải cho thấy mình đẹp hơn

hồi hai đứa chia tay mới được. Nếu để nhận ra được mình đã luống tuổi thì kể như là hết"... Kin để thì giờ ngâm trong bồn nước khá lâu.

Tắm xong, Kin mở tủ lạnh lấy nước đá ra đập nhỏ, cuốn trong hai lần khăn mỏng, rồi đến ngồi trước kiếng cẩn thận xoa khắp gương mặt đến hơn mười phút. Cái lạnh làm da mặt Kin đỏ lên, mất hết cảm giác. Từ bên trong, chút ý nghĩ về cái tuổi đã 56 của mình tự nhiên len đến. Nhưng qua bao nhiêu năm kinh nghiệm trong nghề, Kin dư sức biết làm thế nào để che vết tích của thời gian. Kin lấy ra một hộp kem dưỡng da thượng hạng, loại nhập cảng, xoa đều lên mặt. Nhìn vào kiếng, Kin thấy một người đàn bà lớn tuổi có gương mặt tái ngắt

như người chết đang mở lớn đôi mắt nhìn mình.

Điểm trang thêm một lát, Kin thấy cái mặt của mình sao mà phát chán. Nhưng trong trí Kin cũng hiện ra ngay những hình ảnh của chính mình ngày xưa, được in trên những tấm bưu thiếp, tươi đẹp, trẻ trung. Kin vén vạt áo lên, nhìn vào đùi. Còn đâu nữa cái tròn lẳng căng nhựa sống của những ngày xưa cũ. Bây giờ, gân xanh thấy rõ dưới làn da. Được một cái là hai đùi vẫn còn khếp sát vào được với nhau. Cứ mỗi lần đi tắm, Kin vẫn thường khếp hai đùi lại và đổ nước trên chỗ hũng để thích thú thấy nước được giữ lại, chứng tỏ còn sát lắm, làm Kin thấy an tâm về tuổi tác của mình. Phải, đối với đàn ông,

mình vẫn còn hấp dẫn. Điều này là tất cả đối với Kin, nó cho Kin sức mạnh để mà sống. Kin luồn tay vào phía bên trong giữa hai đùi, vuốt ve nhẹ nhẹ và tưởng tượng đây là bàn tay của một người nào khác. Vẫn còn mềm mại êm ái, thấy như vuốt những lông tơ trên tấm da nai mịn có tấm thêm dầu.

Kin trực nhớ đến một bức vẽ trong cuốn sách của Saikaku nói về hai cô gái đẹp ngồi gảy đàn Samisen ở miền Isê. Người ta giăng những chiếc lưới đỏ quanh chỗ hai cô ngồi. Trước khi hai cô bắt đầu gảy đàn, khách đến xem thi nhau ném tiền vào kẻ lưới xem tiền của ai có thể đựng vào được người đẹp. Cái hình ảnh một mỹ nhân xinh như tranh vẽ ngồi sau

những chiếc lưới màu đỏ, bây giờ đối với Kin đã là một dĩ vãng quá xa vời. Những ngày còn trẻ, Kin sống theo vật chất, trong mắt chỉ có đồng tiền. Nhưng bây giờ luống tuổi, nhất là sau khi đã sống qua một thời chiến tranh khốc liệt, Kin thấy cuộc sống thiếu người đàn ông thì thật trống trải và quá bấp bênh. Càng già, sắc đẹp càng biến đổi đi, mà tính chất của vẻ đẹp cũng cứ mỗi năm lại khác ra một chút. Nhưng Kin không dại đến nỗi đi mặc những thứ màu mè sặc sỡ để che giấu tuổi tác. Có nhiều phụ nữ, khi đã ngoài năm mươi, thường hay mang chuỗi để che bớt cái thiếu thốn trên ngực, hay mặc váy có nhiều sọc đỏ – coi cứ giống như mặc vải lót; hay mặc áo xatanh láng bóng, lưng thùng; hay

đội mũ rộng vành để che đi vết nhân trên trán. Kin coi rẻ những thứ tiêu xảo đó, cũng như ghét cái kiểu những bà mặc kimono mà có thêm một viền đỏ quanh cổ, trông thật rẻ tiền.

Kin không hề mặc âu phục bao giờ. Cái áo được chọn hôm nay là chiếc kimono thẳng nếp có màu chàm đậm gần như đen, làm nổi bật cái trắng muốt của giải tơ mềm chạy viền từ cổ xuống đến ngực. Chiếc obi để thắt quanh lưng là lụa vàng thật nhạt, có pha những đường trang trí kiểu Hakata. Sợi giây cuốn dưới obi thì có màu xanh nhẹ mà khi mặc áo Kin sẽ cẩn thận không để phần chuôi của nó lộ ra phía trước. Kin cũng sửa soạn thân mình rất kỹ càng: nâng

ngực cho cao thêm, siết eo cho nhỏ xuống, bụng thì quấn chặt đến sát rạt, hông thì chêm một chút cho thấy cao và cong lên. Tóc Kin vốn màu nâu. Màu này đi đôi với làn da trắng của gương mặt rất hợp, không cho ai nhận ra được là tuổi người phụ nữ đã quá năm mươi. Thân hình Kin cũng cao ráo, nhờ đó khi mặc kimono thì phần phía dưới vạt áo úp vào một cách gọn ghẽ, thấy tươi tắn, nhẹ nhàng.

Kinh nghiệm dạy cho Kin một điều quan trọng mà mỗi lần sắp gặp người đàn ông nào Kin cũng không quên, đó là uống một ly rượu nhỏ. Kin đứng trước tấm gương, nốc nhanh một ly sakê lạnh, rồi đi đánh răng súc miệng tức khắc để làm mất mùi. Với Kin, chất rượu

có hiệu quả diệu kỳ, không loại mỹ phẩm nào trên đời sánh kịp. Nó làm cho đôi mắt được phớt một màu hồng dịu dịu và mở ra rất to, long lanh. Bây giờ gương mặt của Kin - sau khi có thoa một lớp phấn màu xanh nhạt và phủ lên một lớp kem mỏng có pha glycerine - đã trở nên láng lẩy tươi tắn, trông trẻ hẳn ra. Kin thoa màu son đỏ thật đậm lên môi. Chỉ có làn môi là nơi duy nhất trên người Kin chịu dùng màu đỏ.

Kin cũng không hề sơn móng tay bao giờ. Càng lớn tuổi thêm lại càng thấy không cần thiết, chỉ tỏ bày tỏ sự thiếu thốn thèm khát bên trong. Cứ xoa tay với kem, rồi cắt từng móng cho sát vào, và chà vào vải cho láng là được. Nơi tay áo,

phần ở cổ tay thì Kin nghĩ nên có màu gì nhạt, cho nên chọn thứ có sọc hồng nhạt và xanh. Xong xuôi, Kin thoa nước hoa lên hai vai và cánh tay, lựa thứ có mùi thật dịu, ngọt ngào. Không bao giờ nên thoa lên hai trái tai, không bao giờ!

Kin vẫn biết dù sao mình cũng chỉ là nữ giới: chẳng thà chết sớm, hơn là sống lâu làm một bà già bần thủ còm rộm giữa lòng đời. Kin nhớ đến lời của một bài hát cũ mà mình vẫn thích:

*Chả giống như người thiên hạ
đâu*

Chi để cho ai thấy bạc đầu

Cứ như những đoá hoa hồng đỏ

Lòng này mơ được thế từ lâu.

Giá phải sống chẳng có người đàn ông nào chung quanh - ôi, mới có nghĩ đến thế thôi mà đã thấy bồn chồn trong dạ. Kin liếc nhìn những cánh hoa hồng do ông Itaya mang đến tặng: màu hoa rực rỡ, làm nhớ đến những ngày tháng vàng son cũ! Có 1 thứ cảm giác gì đầy hoài niệm pha thích thú khi nghĩ về cái thưở xa xưa lúc trước, những thói quen, những điều mình thích, những sung sướng ... mọi thứ đều với thời gian mà thay đổi cả. Những khi nằm ngủ một mình, nửa đêm tỉnh giấc, Kin thường âm thầm đếm xem có bao nhiêu người đã qua trong đời mình kể từ thưở còn là con gái. Đã có người này, người này, rồi người này ... à, còn người này, người này nữa ... nhưng mà so với người kia, người

này đến trước với mình, hay đến sau? Cứ mỗi lần miên man với cái điệp khúc hồi tưởng như thế, Kin thấy kỷ niệm kéo về rào rạt trong lòng. Có nhiều phụ nữ thường ứa nước mắt khi nghĩ đến lúc chia tay với người xưa, nhưng Kin chỉ thích nhớ về những ngày mới gặp gỡ ban đầu. Có lẽ một phần nào đó Kin đã học theo người xưa trong truyện Isê, nhưng phải nói là Kin rất thích nằm nhớ về những người đàn ông cũ như thế mỗi khi cô đơn nằm thao thức trong đêm.

*

Khi nãy nhận điện thoại, Kin không ngờ là Tabê liên lạc lại với mình. Bây giờ cái cảm giác cứ như đang nhìn một ly rượu đào thượng

hạng ngon nồng, mời mọc. Chắc hẳn là Tabê đến để tìm lại dĩ vãng! Hẳn trong lòng còn vương vấn mãi những kỷ niệm của ngày xa xưa ấy, nên mới muốn về tìm lại chút dư âm! Nhưng giờ này không phải lúc để thở than và hoài niệm về quá khứ, lại càng không phải là lúc để lộ ra vết tích về cao tuổi hay nghèo nàn. Phải làm sao tỏ ra mình biết trân trọng, và tạo được một không khí dễ thương thân mật “thời gian này riêng của đôi ta”! Làm sao để khi về rồi, Tabê sẽ tự nhủ “người yêu cũ của tôi vẫn không khác với thưở nào, còn đẹp lắm” ...

Trang điểm xong, Kin đứng dậy xoay mình qua lại ngắm nghía trong gương. Còn chỗ nào chưa được không nhỉ! Kin cẩn thận nhìn

một lần chót, rồi mở cửa bước ra phòng ăn. Khay cơm đã dọn sẵn. Kin ngồi đối diện với cô tớ gái, ăn bữa cơm nhẹ - một chén cơm với canh mixô, và chút ít rong biển. Xong xuôi, Kin đập một cái trứng sống, bỏ hết, chỉ nuốt cái lòng đỏ.

Xưa nay Kin không có thói quen mời đàn ông ăn cơm với mình. Kin thấy không cần. Việc gì phải tỏ ra giỏi, đi nấu thức này món kia cho cẩn thận để được đàn ông khen? Làm việc nội trợ, có chi hay đâu mà thích thú? Mình đã không định lập gia đình thì cần gì phải cho đàn ông thấy đây sẽ là một người nội trợ đảm đang? Còn các ông ư? Họ có đem bao nhiêu vật quý giá đến biếu cũng là việc tự nhiên thôi. Kin không bao giờ giao tiếp với những

ai không có tiền. Đàn ông mà nghèo thì chả có gì hấp dẫn. Khi gần gũi với Kin, người nào mà để áo vét lôi thoi thiếu chải chuốt, hay có đồ lót đứt nút nhưng cứ để thế mà dùng, Kin thấy chán ngán đến tột cùng. Với Kin, việc ân ái chính là nghệ thuật, cứ mỗi lần như thế là cả hai cùng tạo một sự hài hòa đặc sắc khác nhau. Kin nhớ lại từ khi còn rất trẻ thiên hạ đã bảo nhau sao mình giống cô Manryu, một người đẹp nổi tiếng ở vùng Akasaka. Sau khi lấy chồng rồi cô ấy vẫn còn đẹp, và Kin có thấy được một lần, lấy làm hâm mộ sắc đẹp, cứ tấm tắc hoài. Kin hiểu rằng để được đẹp bền lâu, điều quan trọng nhất là phải có tiền.

Kin trở thành geisha khi mới lên 19. Vô nghề chưa bao lâu đã nổi tiếng, vì Kin quá đẹp, chứ tập luyện tay nghề thì chả có bao nhiêu. Lần tiếp khách đầu tiên, Kin gặp một người Pháp đã đứng tuổi. Ông ta đi chu du vùng Viễn Đông, và ghé đến Tokyo. Cuộc gặp gỡ cũng thơ mộng. Ông ta say đắm Kin, gọi Kin là Marguerite Gautier Nhật Bản, làm Kin cũng có cảm giác mình là nhân vật tiểu thuyết Trà Hoa Nữ thực sự. Tuy chuyện chăn gối thì ông yếu xìu, nhưng Kin không quên được ông ta. Ông tên là Michel, chắc bây giờ cũng đã qua đời ở một nơi nào đó phía bắc nước Pháp. Hồi mới về nước, Michel có gửi tặng Kin một chuỗi đeo tay có gắn ngọc Opal và nhiều hạt kim cương nhỏ long lanh. Kin quý nó lắm, ngay

trong những ngày khốn khó nhất của thời chiến tranh cũng không bán đi. Những người đàn ông khác có liên hệ với Kin lúc trước, về sau cũng ăn nên làm ra và có tên tuổi, nhưng rồi chiến tranh loạn lạc, bây giờ không biết họ ở đâu.

Người ta đồn đãi với nhau là “tài sản của Aizawa Kin nhiều lắm”. Thực sự thì Kin đâu có bao nhiêu. Chỉ vền vện một cái nhà Kin đang ở – may mà hồi chiến tranh chưa bị cháy – và một ngôi biệt thự nằm cạnh bờ biển ở Atami. Mà biệt thự này lại do đứa “em gái nuôi” đứng tên, nên lúc sau chiến tranh thấy giá nhà lên cao, Kin đã bán quách. Kin cũng không muốn bắt chước những người geisha khác đi mở một tiệm ăn hay trà đình gì đó để

làm kế sinh nhai. Thực sự là Kin chẳng làm gì, chỉ sống ngày-lại-ngày với một cô giúp việc bị câm – tên Kinu – cũng do cô em nói trên kiếm cho.

Cuộc sống của Kin cũng đơn giản hơn người ta tưởng. Đi xem phim hay xem hát cũng không, đi dạo quanh quần ngoài phố cũng chẳng thích. Kin không muốn ra ngoài lúc ban ngày, ngại thiên hạ thấy được mình đã luống tuổi. Ánh mặt trời bao giờ cũng làm cho cái già nua thấy rõ ra, dù có ăn mặc sang trọng đến mấy cũng chẳng che dấu được. Cho nên Kin sống như một loài hoa ưa bóng mát, lấy thú đọc sách làm vui. Có người khuyên nên kiếm một đứa con nuôi để sau này nhờ vả khi tuổi già sức yếu, nhưng

Kin không muốn suy nghĩ sau này già thì sẽ ra sao. Hoàn cảnh cũng đã làm Kin quen sống một mình từ khi còn bé.

Kin không biết gì về cha mẹ của mình. Chỉ còn nhớ được quê là Kosagawa, ở gần Akita, và khi lên năm tuổi thì được một gia đình ở Tokyo nhận làm con nuôi. Kin đổi ra họ Aizawa từ đó. Cha nuôi của Kin tên Kyujiro. Ông sang làm việc xây cất bên Trung Quốc rồi bắt tin luôn từ khi Kin còn ở Tiểu Học. Mọi sự trông vào ở mẹ nuôi – tên là Ritsu – một người khá giỏi chuyện làm ăn. Bà biết đầu tư trong cổ phiếu, và mua nhà cho thuê, nhờ đó chả mấy chốc trở nên khá giả. Nói đến gia đình Aizawa ở

vùng Ushigomê, ai cũng biết là giàu.

Thưở đó trong vùng có tiệm làm vớ (tabi) của ông Tatsui rất nổi tiếng và có uy tín. Gia đình Tatsui có một cô con gái rất đẹp tên Machiko. Machiko thường ngồi may hàng ngay dưới tấm rèm xanh trước cửa tiệm, mái tóc nghiêng nghiêng giắt hoa đào, cổ áo viền xa-tanh màu đậm, làm bao nhiêu người điên đảo, kể cả những chàng trai của trường đại học nổi tiếng như Waseda. Người ta nườm nượp tới mua hàng, nhiều chàng còn tặng thêm tiền, để lên bàn rồi lặng lẽ rút lui. Kín lúc đó nhỏ hơn Machiko khoảng 4-5 tuổi, nhưng thiên hạ cũng đã kháo nhau là cô bé quá xinh. Xa gần nức tiếng

trầm trầm về hai đóa hoa tươi biết nói.

Từ khi có một tay cờ bạc tên là Tori-goêhay tới lui với bà mẹ thì gia đình bắt đầu xuống dốc. Khi đó Kin mới lên 19. Rồi bà mẹ đắm ra nghiện nặng, say sưa mãi, những chuỗi ngày đen tối của Kin cứ kéo dài. Cho đến một hôm, trong lúc nửa thật nửa đùa, Tori-goê làm tới, cướp mất của Kin đời người con gái. Trong cơn hốt hoảng rả rời, Kin bỏ nhà ra đi, rồi trở thành một geisha ở vùng Akasaka sang trọng. Machiko cũng bạc mệnh. Cũng khoảng thời gian đó, khi phi cơ vừa mới bắt đầu bay trong nước, người ta mời Machiko mặc áo kimono lớn đi với chuyến bay. Không may phi cơ bị rớt, tai nạn

này báo chí xa gần đều có loan tin. Riêng phần Kin thì khi vào nghề rồi mới đổi tên thành Kin-ya. Chả mấy chốc mà các tạp chí đăng ảnh của Kin rất nhiều. Sau đó, khi các bưu thiếp có ảnh người đẹp trở thành một phổ biến, hình của Kin cũng được in bán khắp nơi.

Những chuyện trên bây giờ đã thành quá khứ xa vời, nhưng Kin cũng chưa quen với cái cảm giác là mình đã ngoài 50 tuổi. Cũng có khi Kin nghĩ là mình sống tới chừng này thì cũng đủ, nhưng cũng có lúc lại nghĩ sao thời thanh xuân chả được bao lâu. Mẹ nuôi giờ cũng đã mất, gia sản cũng đã về tay người con gái ruột là Sumiko – sinh ra

sau khi đã nhận Kin – cho nên Kin chẳng có chút trách nhiệm gì phải vương bận với gia đình.

*

Kin quen Tabê vào khoảng 1942-1943, lúc chiến tranh Thái Bình Dương vừa bùng nổ. Khi ấy Kin nghỉ làm đã ba năm, về thuê một phòng trong nhà Sumiko để ở. Vợ chồng Sumiko có cho sinh viên ở trọ nên Kin mới gặp Tabê. Nếu so tuổi ra thì cứ như mẹ với con, nhưng cả hai tự nhiên thấy thích nhau. Có lẽ nhờ bề ngoài của Kin trông cứ trẻ như mới 37-38, với hai nét mi đậm đà, dễ bắt mắt người ta. Năm

sau, Tabê xong đại học thì bị động viên ngay, đeo lon thiếu úy, nhưng binh đoàn còn đóng ở Hiroshima. Kin có xuống đó thăm Tabê hai lần.

Trong lần thứ nhất, khi Kin vừa ngồi chưa yên chỗ trong khách sạn thì Tabê đã đến. Vì Tabê mặc quân phục nên mùi hôi của da thuộc cứ làm Kin thực ngạt thở. Tuy vậy Kin cũng ở với Tabê đến hai đêm. Đã mệt mỏi vì lặn lội đường xa mà Tabê lại mạnh quá làm Kin mệt ứ hơi, về sau Kin kể lại với người quen là lúc đó Kin ngất ngư gần chết. Kin có đi thăm Tabê lần thứ nhì, nhưng sau đó hết muốn đi nữa, dù Tabê có gửi điện tín thúc giục nhiều lần. Sau đó, Tabê chuyển đi Burma (Miến Điện), sau chiến tranh khoảng một năm mới về nước, có lên Tokyo để

tìm Kin. Trông người Tabê già mộp, loạt răng cửa lại gãy mất, Kin vỡ cả mộng. Sau đó Tabê nhờ có ông anh cả – làm luật sư – giúp vốn cho để buôn bán xe hơi nên trong vòng một năm thấy sang trọng hẳn ra. Gặp Kin, có khoe là sắp cưới vợ. Bẵng hơn cả năm trời Kin chưa gặp lại lần nào.

Nhà của Kin đang ở nằm trong khu Numabukuro. Ngôi nhà này rất sang, có gắn điện thoại hẳn hoi, nhưng hồi đó Tokyo còn bị ném bom liên miên nên Kin mua được với giá rẻ mạt. Nhà chỉ cách nơi vợ chồng Sumiko ở độ vài chục thước, nhưng nhà của Sumiko thì bị bom làm cháy rụi cả, vợ chồng Sumiko phải qua tá túc với Kin, chiến tranh xong thì Kin mới bảo

đi ra. Hai vợ chồng trở về miếng đất cũ xây lại được căn nhà, nhờ vật giá lúc đó cũng còn rẻ. Sumiko vẫn cảm ơn Kin về chuyện đã cứu mang mình.

Về cái biệt thự ở Atami thì Kin cũng đã bán xong khá lâu. Thu vô được ba trăm ngàn, Kin đem mua ngay mấy căn nhà ọp ẹp, cho tân trang lại rồi bán ra với giá gấp đến mấy lần. Với chuyện tiền nong thì cái đầu Kin rất tỉnh. Kinh nghiệm cho Kin biết nếu mình không hấp tấp thì tiền bạc sinh sôi nảy nở rất dễ, cứ như trái banh bằng tuyết lăn xuống dốc, càng lăn xa thì càng hoá ra to. Khi cho ai vay, Kin không cần lấy lời nhiều, nhưng đòi phải có gì bảo đảm chắc chắn. Kin cũng không tin ở chuyện gửi tiền

vô ngân hàng, hể có bao nhiêu là lo xoay chuyển thật nhanh, không bắt chước dân nhà quê cứ lo cất trong nhà trum trủm. Những tính toán về tiền bạc này nọ thì Kin thuê chồng của Sumiko lo liệu. Kinh nghiệm cho Kin biết nếu chia cho người ta ít phần trăm trong số tiền lời thì thiên hạ sẽ lo làm rất tận tâm.

Trong căn nhà rộng bây giờ chỉ có mỗi Kin và cô tớ gái. Coi thì buồn bã nhưng Kin không thấy buồn chút nào, vì Kin vốn không thích đi đâu. Cũng chẳng nuôi chó vì Kin nghĩ không ích lợi gì, có phòng kẻ trộm thì lo đóng cửa ngõ cho chắc chắn, khóa cho cẩn thận thì vẫn tốt hơn, do đó nhà Kin cửa ngõ rất kỹ lưỡng. Sống chỉ có hai người thôi cũng có cái thoải mái.

Cô tớ gái không nói được, cho nên có khách đàn ông đến, dù là ai đi nữa, Kin cũng không sợ chuyện lời vào tiếng ra. Dù sao có lúc Kin cũng tự nhiên thấy bất an, cứ nghĩ biết đâu số mình sẽ bị ai đó giết không chừng, nên hơi lo về cái không khí của căn nhà quá tịch mịch. Kin cứ để radio nói suốt ngày là vì thế.

Người thường hay đến với Kin hiện nay là ông Itaya Kiyoji, chủ một tiệm hoa ở Chiba. Ông này là em ruột của người đã mua cái nhà của Kin ở Atami nên quen nhau. Lúc đầu thì Itaya chỉ gặp Kin có vài lần, nhưng sau đó hầu như tuần nào cũng đến. Tuổi ông ta mới tứ tuần mà trên đầu không còn sợi tóc nào nên trông già hơn nhiều. Hồi chiến tranh, ông có mở hãng buôn ở Hà

Nội, sau này về nước nhờ người anh giúp vốn để mở một trại trồng hoa, nhờ thế nên Kin cứ có hoa tươi cắm đầy nhà. Hôm nay thì bó hoa trong bình là loại hoa hồng vàng “Castanien”. Nhìn những cánh hoa xinh, Kin nhớ lại mấy câu của một bài ca nào đó:

Khi Ichô đổ lá vàng

*Vườn hồng hắt đã mấy lần đắm
sương?*

Cánh hoa vàng thắm nỡn nường

*Đẹp như ai tuổi xa dần thanh
xuân!*

Kin yêu những cánh hoa hồng vàng tươi thắm, mùi hương của chúng bao giờ cũng gợi nhớ nhung. Từ khi nhận điện thoại của Tabê,

Kin miên man suy nghĩ, thấy tình cảm của mình nghiêng nhiều về phía Tabê. So với Itaya, Tabê trẻ hơn. Hồi ở Hiroshima tuy Kin phải vất vả với Tabê, nhưng lúc đó Tabê đang là quân nhân sống lâu ngày trong trại, tuổi lại còn trẻ nên hơi mạnh bạo ít nhiều thì cũng dễ hiểu, nhớ lại cũng thấy vui vui. Ngay cả những điều không vui trong quá khứ, sau một thời gian, đôi khi cũng gây cho ta nhiều hoài niệm, huống chi !

*

Cũng đâu khoảng năm giờ rưỡi Tabê mới đến, mang theo gói

quà với nhiều thứ quý như rượu whisky, pho mát, giấm bông. Đến gần chiếc ghế để bên cạnh lò sưởi, Tabê buông mình xuống một cái rầm. Trông người chả còn vẻ gì là những trẻ trung của ngày xưa: áo vét thì xám, quần màu lục đậm đen, cứ giống như một ông thợ máy. Tabê mở lời:

– Thấy vẫn vậy, lúc nào cũng đẹp!

– Vậy sao? Cảm ơn, tưởng cũng đâu sắp hết thời rồi!

– Đâu có, coi hấp dẫn hơn bà-nhà của tôi nhiều!

– Ủa, chị còn trẻ mà?

– Trẻ thì trẻ, nhưng mà dân nhà quê!

Vừa nói, Tabê vừa đưa cái hộp bằng bạc đựng thuốc lá ra mời và tự tay châm lửa cho Kin. Vừa lúc cô tớ gái bung ra một khay lớn đầy phó mát và giăm bông cắt sẵn, cùng với hai cái ly uống rượu. Tabê buột miệng:

– Cô này coi khá quá!

– Phải, nhưng mà không nói được đâu nghe!

Cô gái cúi đầu chào Tabê một cách kính cẩn, đôi mắt nhu hoà; còn Tabê thì nhìn vào thân hình cô chòng chọc. Thường ngày Kin không chú ý lắm, nhưng bây giờ tự nhiên thấy cái trẻ trung của cô ta bỗng trở nên gai mắt. Kin kéo Tabê trở lại câu chuyện:

– Mọi sự đều suông sẻ cả ?

– Ơ ! Ai? Việc tôi ấy à ? Tháng sau thì đứa nhỏ sinh ra rồi !

– Ủa, vậy sao?

Kin vừa nói vừa cầm chai whisky rót vào ly của Tabê. Anh ta cầm lên ực một cái cạn sạch, rồi rót lại cho Kin trả lễ.

– Sống thoải mái quá nhỉ !

– Anh nói sao ?

– Ngoài đời thì giông bão đủ thứ mà ở đây chả có gì thay đổi, lúc nào cũng sung túc đầy đủ, thực là kỳ diệu. Chắc hẳn là có ông nào đó chu tất cho đủ cả chứ gì ? Làm đàn bà sướng thật !

– Sao mĩa mai chi quá vậy. Tôi cũng có làm gì xúc phạm đâu mà bị nói như thế?

– Không có, không có, đâu có ý mĩa mai chi đâu, đừng giận nghe! Tôi chỉ định nói cô là người sung sướng, thế thôi. Định nói là đàn ông đi kiếm sống thì khó khăn hơn đàn bà nhiều, rồi tự nhiên diễn tả thành như thế thôi. Ở đời này, muốn sống yên cũng không được - khôn sống mống chết - đôi khi không hại ai thì người ta cũng hại mình. Tôi đây, ngày nào cũng phải như đánh bạc để mà sống chứ phải đâu !

– Nhưng ... chuyện buôn bán lúc này khá lắm mà?

– Khá quái gì, cứ giống như đi lắc lư trên sợi giây, ù cả tai để kiếm tiền đó chứ !

Kin không nói gì, ngồi yên nhấp nhấp ly rượu. Dưới chân tường vọng lên tiếng của một con dế nào đó, nghe sao mà buồn bã, lẻ loi.

Tabê uống thêm một ly nữa, rồi đột nhiên vói qua trên lò sưởi, nắm tay Kin thật chặt. Bàn tay Kin không đeo nhẫn, cứ như một chiếc khăn lụa, thật mềm. Kin cứ ngồi yên nín thở để cho Tabê nắm một cách thụ động, bàn tay để lỏng, lạnh ngắt, mềm nhũn. Đôi mắt đã ngà ngà hơi men của Tabê nhìn Kin, thấy những hình ảnh của ngày xưa kéo về trong trí - Trước mắt mình, Kin đang ngồi đó, vẫn đẹp

như xưa. Cái cảm giác sao mà lạ kỳ. Trong đời con người, theo năm tháng dần trôi, mọi sự lúc nào cũng đổi thay, tình cảnh có khi lên, có khi xuống; nhưng người đàn bà này của mình ngày xưa thì chẳng thấy đổi thay gì cả, và đang ngồi đó thực, rõ ràng. Những vết nhăn nhỏ nhỏ dưới viền mắt cũng vẫn còn đó, giống hệt thưở trước. Nét mặt cũng thế, đường nét vẫn không thấy khác đi gì cả! Làm sao biết được người này đang sống như thế nào? Từ đó đến nay, bao nhiêu là biến chuyển lớn lao trong xã hội đã xảy ra, nhưng có vẻ cuộc sống chẳng bị chút ảnh hưởng gì, lại khá tiện nghi là đằng khác. Nơi đây có đủ cả, tủ áo, lò sưởi, hoa hồng tươi thắm cắm khắp nơi ... và người ấy đang ngồi đó mỉm cười, trước mắt

mình, rõ ràng, thực sự! Tuổi thì chắc cũng phải hơn 50 rồi, nhưng vẫn còn đầy vẻ quyến rũ, nồng nàn ... Nghĩ đến đây, tự nhiên trong trí Tabê cái hình ảnh của người vợ trẻ ở nhà bỗng hiện ra. Trong căn gác chung cư, giờ này đang lo làm việc nội trợ, tuy chỉ mới 25 tuổi nhưng đã nhiều mệt mỏi ...

Kin mở ngăn kéo lấy ra một ống điếu nhỏ bằng bạc, đặt điếu thuốc vào, châm lửa hút và lặng lẽ quan sát Tabê. Hai cái đùi của Tabê cứ rung rung làm Kin thấy khó chịu. Có phải đây là dấu hiệu đang gặp khó khăn về tiền bạc? Kin nhìn Tabê, thấy chẳng còn chút nào tình cảm nồng cháy của những ngày ở Hiroshima thưở trước - Cái khoảng trống giữa mình với Tabê

thế mà thực diệu vợi, bây giờ đây gặp lại mới nhận ra được. Thấy sao quá chơi vơi, sao mà lòng lại tự nhiên buồn, sao mà tất cả những gì thân thiết của ngày xưa bỗng phút chốc trở nên nguội lạnh! Phải chăng vì thân thể của người đàn ông này đã quá quen thuộc nên chẳng có gì hấp dẫn nữa? Sao mà thấy không an tâm được, ngồi gần nhau mà tình cảm thực là xa!

– Có quen ai, mượn giùm cho tôi bốn trăm ngàn được không?

– Tiền à? Bốn trăm ngàn là nhiều lắm đó.

– Phải, đang kẹt quá, không biết có cách gì không?

– Có lẽ không được đâu. Bây giờ

tôi không đi làm cho nên không có thu nhập gì, bàn chuyện này có vẻ không phải lúc.

– Vậy sao? Trả tiền lời thật nhiều cũng không được sao?

– Chả có tiền làm sao mà nói được hay không chứ! Chuyện này tôi không làm được đâu.

Kin bỗng nhiên cảm được bầu không khí sao trở nên rờn rợn, và thấy nhớ những lúc bình yên bên cạnh ông Itaya. Nén nổi thất vọng về Tabê, Kin nhắc người dậy nâng ấm nước đang sôi trên lò sưởi rót vào bình trà.

– Nếu không có thì thôi hai trăm ngàn cũng được, tôi cảm ơn nhiều!

– Anh hay quá à, ai lại đi nói chuyện tiền với tôi! Anh đã biết là tôi không có tiền mà ? Giá có nhờ được ở đâu thì tôi cũng đã đi vay để mà sống rồi. Chắc anh đến để nói chuyện mượn tiền, đâu phải để thăm nhau?

– Đâu có, đến thăm đó chứ. Đến để gặp lại thôi, nhưng mà nói ra là vì nghĩ chuyện gì thì mình cũng tâm sự với nhau được.

– Thử nhờ ông anh một lần nữa xem sao?

– Tiền này dùng vào chỗ không thể đi bàn với anh ấy được!

Kin lại ngồi yên lặng, miên man nghĩ chắc tuổi trẻ của mình cũng chỉ một hai năm nữa là hết.

Bây giờ mới hiểu cái tình yêu nồng nhiệt khi xưa có vẻ chẳng còn chút dư âm nào trong cả hai. Nhưng đó hình như cũng chẳng phải tình yêu, đúng hơn là một thứ đam mê thu hút lẫn nhau giữa trai gái, cứ lẫn quện vào nhau như lá vàng bị hút theo cơn gió cuốn ào ào. Bây giờ mình ở đây, Tabê đang ngồi đó, thế mà cả hai không còn chút gì với nhau nữa, ngoài cái điều đã quen với nhau ngày xưa. Có chút cảm giác gì như hụt hẫng khẽ len đến làm Kin thấy trong lòng buồn buồn, tê tái.

Đang ngồi nhấp trà, Tabê dường như nhớ được nên ra vẻ tươi cười, hỏi nho nhỏ: «tối nay ngủ lại được không»? Kin nhìn Tabê, ngạc nhiên: «Không được

đâu, cứ giỡn hoài!» Nói xong, Kin nheo mắt với Tabê, hàm răng giả trắng đều ánh lên trông thật đẹp với nụ cười chưa tắt.

– Hây dà, sao mà lạnh lùng vậy không biết! Có nói chuyện tiền bạc gì nữa đâu! Chỉ thử vói vĩnh người xưa một chút mà sao khó quá không biết! Nhưng mà, ở đây cứ như một thế giới khác chứ nhỉ ! Thời buổi khó khăn mà cô thực là giỏi, có gì đi nữa cũng vượt qua được cả. Cái này thì mấy cô mới lớn chịu bó tay thôi. À, cô có hay nhảy đầm không?

Kin cười bằng mũi, nghĩ thầm: Nói chuyện mấy cô còn trẻ. Mấy cô ra sao, làm thế nào biết được!

– Nhảy? Có biết gì đâu! Anh có hay nhảy không?

– Cũng có chút chút.

– Vậy sao? Chắc là với người nào tuyệt lắm. Cho nên mới cần tiền, phải không?

– Cứ nói bậy! Đâu có kiếm được tiền nhiều đến độ đem lo cho mấy chuyện như vậy!

– Ơ, nhưng mà nhìn trang phục thế này, nếu không phải làm gì khá thì đâu mà tề chỉnh hẳn hoi như thế!

– Bề ngoài đó thôi, thực ra rỗng túi rồi! Đạo này chuyện làm ăn cũng bầm dập ngóc lên té xuống, hết chịu nổi.

Kin bật cười lớn nhìn Tabê, thấy mái tóc rậm dợn phồng ấy vẫn còn vương xuống trên trán. Mặc

dù cái trẻ trung của thuở học trò khi trước không còn nữa, nhưng những đường nét trên khuôn mặt - tuy là không thanh tú lắm - cũng cho thấy được sự cường tráng của một người đàn ông ở tuổi trung niên. Dè dặt như con thú sống trên đồng hoang khi đã đánh được hơi gì lạ, Kin bước lại gần Tabê, vừa châm trà vừa hỏi, nửa đùa nửa thật:

– Nghe đầu tiên sắp phá giá, có phải không?

– Bộ có tiền nhiều lắm hay sao mà lo quá vậy ?

– Coi kìa, mới đó lại trở lại chuyện tiền nhiều với ít, anh thực là lạ! Nghe người ta đồn ngoài chợ thì cũng hỏi cho biết vậy thôi chứ!

– Ừm, nước Nhật bây giờ sao mà làm được chuyện vô lý thế. Nhưng không có tiền thì hơi đâu mà lo!

– Phải rồi!

Kin vừa nói vừa nghiêng chai whisky rót cho Tabê.

– A .. à, bây giờ mà được lên Hakonê hay chỗ nào yên tĩnh như vậy để nghỉ thì khoái lắm. Ở đó mà ngủ luôn một hơi hai ba ngày thì tuyệt!

– Anh mệt lắm sao?

– Cũng tại cứ lu bu lo kiếm cho ra tiền.

– Nhưng ... anh mà có bao giờ phải lo gì chuyện tiền! Chắc là nghĩ

đến cô nào nhiều quá đó thôi!

Tuy không ưa cái sự mực thước quá đàng hoàng của Kin trong cách đối xử, Tabê cũng thấy Kin hay hay, cứ như đang nhìn một món đồ cổ sang và quý giá. «Nếu đêm nay mà mình ngủ lại, thì cũng như mưa xuân đổ xuống ruộng cấy», Tabê vừa nghĩ thầm như thế vừa nhìn vào khuôn mặt của Kin. Những đường nét ở cằm như thế này là biểu hiện của một người cương nghị. Tự nhiên hình ảnh còn mơn mớn của cô tớ gái cầm bông hiện ra trong trí. Cô ta không đẹp, nhưng kinh nghiệm với nhiều phụ nữ khác nhau cho Tabê biết rằng sự trẻ trung là một điểm tốt không có gì sánh bằng. Tabê nghĩ thêm: Giá hôm nay là lần đầu tiên gặp Kin,

chắc mọi sự đã không khó khăn như thế này. Mà sao bây giờ thấy Kin lại có vẻ khá già nua ...

Kin như linh cảm được ý nghĩ đó, bèn lật đặt đứng dậy đi sang phòng bên cạnh, đến thẳng chỗ có tấm kiếng lớn, lấy ra một ống hormone chích vào tay. Rồi vừa cầm miếng bông gòn chà lên chỗ mới chích vừa soi mình trong kiếng, Kin thấy cần chấm thêm lên mũi mình một chút phấn. Thực là chán, trai gái mà không đậm tình với nhau thì mới đi làm những việc vô duyên như thế này! Kin nghĩ thế mà buồn, bất giác ứa nước mắt. Nếu mà người ngồi ngoài kia là Itayathì Kin đã có thể dựa đầu trên gối ông ta mà khóc, hay làm nũng nọ kia. Nhưng với Tabê thì

khác, Kin không biết rõ là mình thích hay ghét bây giờ. Một phần thì muốn để về phứt đi cho xong, một phần thì Kin lại muốn ghi giữ chút gì là hình ảnh mình trong tim anh ta. Chàng này, từ lúc chia tay với mình đến nay, hẳn đã quen rất nhiều cô khác!

Kin đi rửa tay, rồi trên đường trở lại phòng khách, ghé nhìn thử vào phòng cô tớ gái. Kinu đang cúi mình cắt giấy báo thành những miếng mẫu để học may, cái mông to ngồi trên chiếu, tóc búi cao đưa cái ót cao trắng mịn coi thật đẹp. Cái thân hình săn chắc thấy sao mà ngon mắt!

Trong phòng khách, Tabê đang nằm dài lim dim trên sàn nhà. Kin

bước ra, lại gần tủ trà bật radio lên, cố ý để cho tiếng khá lớn. Khúc giao hưởng số 9 của Beethoven vang lên rộn rã. Tabê bật người dậy, uống thêm 1 ly whisky rồi nói:

– Nhớ hồi đó mình đi chơi trong vùng sông ở Shibamata không? Trời mưa to, đến lữ quán thì chỉ có lươn nướng, mà phải ăn không vì họ hết cơm.

– Nhớ chứ! Đâu cũng khoảng trước khi anh vô lính thì phải. Hồi đó thực phẩm đã thiếu lắm rồi. Có nhiều hoa đỏ để trong phòng nữa, còn nhớ hai đứa mình làm đổ cái bình hoa không?

– Phải rồi, còn nhớ chứ!

Mặt Kin bỗng trở nên đầy đặn lại, nhìn thấy trẻ hăn ra. Tabê rủ:

– Khi nào có dịp mình lại đi nữa nghe!

– Đi thì đi, nhưng dạo này cũng đâm ra hơi lười rồi! Chỗ đó chắc bây giờ muốn ăn gì cũng có ...

Nói đến đây, trong trí Kin lại hiện ra những hình ảnh ở Shibamata, nhưng không phải là kỷ niệm chung với Tabê. Lúc ấy mới hết chiến tranh, và người đi chơi với Kin là Yamazaki. Yamazaki vừa mới chết gần đây thôi, sau khi mổ bao tử. Kin như còn thấy được mọi chi tiết: Căn phòng hơi tối ở bên bờ sông Edo trong một ngày nóng hầm hập cuối mùa Hạ, những tiếng ì ầm của cái máy bơm nước, tiếng ve kêu ra rả, trên bờ đê nhìn ra từ cửa sổ thì có nhiều xe đạp đua với

nhau để đi lấy hàng, khi xe chạy những bánh xe bạc phản chiếu ánh sáng loang loáng. Tuy lúc đó chả phải là lần hò hẹn đầu tiên với Yamazaki, nhưng cái hình ảnh trẻ trung và việc chưa biết gì mấy về đàn bà của Yamazaki làm Kin nhớ mãi, coi như một kỷ niệm vàng mười. Khi đó, đồ ăn thức uống cũng đã phong phú nhiều, chiến tranh cũng đã chấm dứt nên tinh thần mọi người cũng nhẹ nhàng ra, nói chung là mọi sự khá yên tĩnh. Lúc trở về thì trời đã tối, xe buýt chạy về hướng Shin-koiwa bằng đường dành riêng cho quân xa...

– Sau khi mình chia tay nhau thuở ấy rồi, có quen ai đặc biệt hay không?

– Anh hỏi về tôi?

– Phải !

– Người đặc biệt thì ngoài anh ra đâu có ai!

– Vậy là không phải nói thật rồi!

– Ờ, sao anh nói vậy ? Không phải thế sao? Người như tôi, ai mà tìm tới?

– Không tin đâu !

– Vậy sao? Nhưng mà từ nay trở đi tôi sẽ ráng vươn lên, sống cho có ý nghĩa.

– Ừ, con đường trước mặt còn dài mà !

– Đúng, sống thật lâu, cho đến khi già lụ khụ luôn !

– Từ rày, thôi đừng lằng nhằng bậy bạ với ai nữa nghe.

– Cái anh này, mất bót đi đâu cái hiền lành hồi trước hết cả! Sao mà ăn nói như vậy được không biết? Hồi xưa anh khá hơn nhiều mà!

Tabê cầm cái điếu con của Kin lên hút mấy cái, vị đắng tràn đầy cả lưỡi. Thấy Tabê rút khăn ra nhỏ phì vào trong đó, Kin cười, bảo «không siêng lau chùi nên chắc bị nghẹt». Rồi Kin đỡ lấy cái điếu, gõ mạnh trên tờ giấy bồi.

Tabê vẫn thắc mắc không hiểu là Kin sống như thế nào. Thời buổi này ai ai cũng vất vả khó khăn mà nơi đây chẳng thấy dấu vết gì là lộn độn cả, có vẻ như muốn kiếm

ra vài ba trăm ngàn thì cũng dễ dàng thôi. Tabê chẳng thiết tha gì chuyện ôm ấp chung đụng với Kin, chỉ muốn tìm xem Kin sung túc đến mức nào. Sau khi đi quân đội về, Tabê hằng hái nháy ra làm kinh doanh, nhưng chỉ mới nửa năm thì số vốn ông anh giúp cho đã tiêu pha cạn hết, cô tình nhân lại sắp sinh con. Trong lúc nguồn cơn bối rối, Tabê nghĩ đến Kin, những mong có gì cứu gỡ. Nhưng Kin của ngày hôm nay không còn là một người tình hết lòng hết sức như ngày xưa nữa, khiến Tabê bàng hoàng thấy cái khoảng cách giữa hai người sao đã quá xa. Lâu lắm mới gặp nhau mà Kin không tỏ ra vui mừng nồng nhiệt gì, cung cách tiếp đãi thì thật đúng đắn, vẻ mặt và cử chỉ lại rất

chừng mực, lễ nghi, thấy khó mà tiến gần lại được.

Tabê thử nắm tay Kin thật chặt một lần nữa. Nhưng Kin không chạy qua bên kia lò sưởi với Tabê mà cứ để yên bàn tay như thế, bàn tay kia thì tiếp tục lau cái điều đều đều. Qua biết bao năm tháng, bây giờ cả hai đã mang trong mình những tình cảm phức tạp rất khác nhau. Mỗi người sống theo con đường riêng của mình, ngày lại ngày tuổi tác cứ chồng chất thêm, đẩy những kỷ niệm xưa lui dần, không còn tìm lại được. Giống như nhau, cả hai đều lặng lẽ so sánh người cũ của mình trong hiện tại với lúc trước. Thấy sao như đắm chìm trong một vòng huyền ảo, gặp nhau mà mỗi người đã quá mệt mỏi với con

đường đi phức tạp của riêng mình. Ở thực tế bây giờ, không thể hy vọng có sự ngẫu nhiên như trong tiểu thuyết, vì tiểu thuyết có khi còn đẹp hơn, dễ dàng hơn. Những gì ở đây hôm nay chính là cái thực trạng lạ kỳ của cuộc đời – có hai người tìm gặp nhau để thấy mình chối bỏ lẫn nhau!

Có lúc Tabê suy tính là mình có thể giết Kin, nhưng lại ngại ngừng khi nghĩ nếu giết một người - dù tầm thường như thế này - cũng thành mang tội. Giá có giết một hai người đàn bà - thứ không ai thèm để ý đến - thì cũng có sao đâu, nhưng chỉ vì thế mà phí đời mình thì thật quá ngu! Sao lại phải giết một bà già, thấp hèn như sâu bọ, nhưng dù sao cũng không tội

tình gì, và đang sống yên ổn ở nơi đây? Chắc chắn trong hai cái tủ áo kia phải có áo kimono chất đầy ắp. Hồi trước, có lần mình đã được xem một chuỗi đeo bằng ngọc dát kim cương nhận từ người nào tên Michel hay gì gì đó, bây giờ những thứ tương tự hẳn phải có cất đâu quanh đây. Cái nhà này cũng chắc chắn là của cô ta ...

Tabê nghĩ thêm là nếu có giết một người đàn bà đang ở với một cô gái câm thì cũng chẳng khó nhọc gì, nhưng bỗng thấy sao những hình ảnh của ngày xưa tự nhiên lại sống dậy trong lòng rất mãnh liệt: người đàn bà này, khi mình còn đi học, trong suốt khoảng thời gian chiến tranh xáo trộn ấy, đã từng là người mình thương mến yêu

đương! Không biết vì đang say hay sao mà Tabê lại thấy Kin tuy đang ngồi đó nhưng cái bóng thì ăn sâu vào trong da của mình một cách kỳ lạ. Trong trí thì không muốn đụng vào Kin - dù là chỉ đụng vào tay thôi - nhưng bao kỷ niệm cùng Kin trong những ngày đắm thắm thuở xưa lại cứ thắm thiết trong lòng, rất sâu đậm .

Kin đứng dậy đi về phía tủ áo, lấy ra một tấm hình của Tabê thời còn đi học.

– Ồ, cái này hay quá!

– Ở trong nhà của Sumiko nhưng cô ấy cho lại đó. Chắc là chụp trước khi mình gặp nhau. Hồi đó trông anh như một công tử nhĩ, mặc kimono với sọc trắng, thấy đẹp

không! Cứ đem về đi cho chị nhà xem với. Coi đẹp lắm, không giống cái người hay nói chuyện xóc hông bây giờ chút xíu nào !

– Té ra cũng có một thời tôi được như thế này nhỉ!

– Dĩ nhiên! Nếu anh cứ như thế này mà phát triển ra tử tế đảng hoàng thì ông Tabê cũng là một người đáng kể lắm chứ!

– Nghĩa là định nói tôi không nên người chứ gì?

– Phải !

– Á, cũng tại cô đó, với tại cuộc chiến tranh quá dài !

– Ủa, lo đi đồ lỗi kia! Không phải như anh nói đâu, tại anh hoá đục ra đó.

– À, đực! Người ta ai cũng thô tục! Thế cả!

– Vậy mà tội nghiệp tôi không, có lòng giữ tấm hình này thực là lâu!

– Thì cũng thành chút kỷ niệm ít nhiều gì đó, chứ cô có cho tôi cái nào đâu ?

– Hình tôi ?

– Phải!

– Thôi đi, sợ chụp hình lắm. Nhưng mà hình tôi lúc làm geisha thuở trước, có gửi ra mặt trận cho anh mà?

– Làm rớt đâu mất rồi!

– Đó, thấy không, tôi thật thà hơn anh nhiều!

Bức "thành đồng" ngăn cách hai người – thể hiện qua cái lò sưởi ở giữa – có vẻ vẫn không suy suyển chút nào. Bây giờ thì Tabê đã say khướt, còn Kin thì từ đầu chí cuối chỉ mới uống chưa được lấy nửa ly. Tabê cầm tách trà lạnh lên ực một hơi, rồi buông thông tấm hình xuống bàn một cách hờ hững.

– Coi chừng khuya quá hết tàu điện, không về được.

– Bộ định đuổi về lúc tôi đang say thế này sao?

– Phải, nhà này toàn đàn bà con gái, hàng xóm người ta bàn tán

– Hàng xóm? Người như cô mà thèm giữ ý với họ à?

– Vâng, giữ ý chứ!

– Tối nay ông ấy tới hả ?

– Ôi, ngài Tabê này, quá sức rồi đó nghe! Anh nói cái kiểu này tôi ghét lắm đó !

– Chả sao, kiếm không ra tiền thì hai ba ngày cũng chưa về được. Hay là ở lại đây ?

Kin đưa hai tay lên ôm đầu, tròn xoe hai mắt sững sờ nhìn cái miệng vừa nói xong của Tabê. Cả một mối tình ấp ủ nghìn thu bỗng vụt biến mất! Lặng nhìn người đàn ông trước mắt, Kin chả còn thấy đâu là cái đã gây cho mình bao xao xuyên trong những ngày xưa, nơi con người này cũng chả còn chút gì là sự biết mắc cỡ của thời thanh niên lúc trước. Kin cũng muốn chìa ra một ít tiền để tổng đi cho

xong, nhưng nghĩ lại, thấy có cho con người đang say sưa này một xu thôi cũng không đáng. Thà để tiền cho những người ngâm thơ khờ khạo còn hơn. Đàn ông mà không biết tự trọng thì chả ra gì. Trong đời Kin đã có biết bao người ngâm thơ tìm đến, và Kin yêu cái ngâm thơ đó, xem như một cái gì quý giá cao thượng. Xưa nay Kin chỉ thích người đàn ông nào mà Kin cho là lý tưởng, cho nên với thực tế hôm nay, Tabê đã trụt xuống cái vị trí của những kẻ mà Kin xem là quá tầm thường. Khi Tabê không chết ngoài trận tuyến mà lại trở về được bình yên, Kin cho đó âu cũng là số mệnh. Giờ này nghĩ lại, lẽ ra với những vất vả khi xuống Hiroshima thuở đó, Kin đã có thể dứt tình với Tabê được rồi.

– Làm gì mà nhìn chòng chọc vào mặt người ta vậy?

– Ủa, vậy lúc nãy anh cũng nhìn tôi như thế thì sao? Chắc là nghĩ gì xấu trong đầu chứ gì?

– Đâu có, vì nghĩ đến cô Kin lúc nào cũng đẹp nên chiêm ngưỡng đó thôi.

– Phải, tôi cũng vậy, vì nghĩ anh Tabê bây giờ thực là oai, cho nên...

– Nói ngược chứ gì!

Tabê đang ngồi tưởng đến chuyện giết Kin, nhưng ráng kềm được ý nghĩ để nói trở thành chữ "nói ngược".

– Anh sướng quá nhỉ, từ đây sắp bước vào lứa tuổi tinh hoa phát tiết của đời người.

– Thì cô, cũng còn lâu chán!

– Tôi ư? Hết rồi! Cứ vậy rồi tàn thôi. Muốn hai ba năm nữa là đi về nhà quê sinh sống!

– Vậy lúc này nói sống thật lâu, để rồi lang chạ nợ kia, đó là nói giỡn phải không?

– Trời, tôi có nói vậy đâu! Tôi là người sống với kỷ niệm. Chỉ có vậy thôi. Tại sao mình không là bạn tốt với nhau?

– Lại trở qua chuyện khác rồi. Thôi đừng có nói như kiểu mấy cô học trò còn nhỏ nữa. Kỷ niệm thì ra sao mà chả được!

– Vậy à, nhưng mà ... gọi lại chuyện đi Shibamata cũng là anh chứ ai!

Hai đầu gối của Tabê bắt đầu rung rung trở lại. Thấy quá cần tiền. Tiền! Phải làm sao để mượn Kin cho bằng được, năm chục ngàn thôi cũng đỡ rồi.

– Thật tình cô không xoay được sao? Tôi lấy cái tiệm ra làm bảo đảm mà ?

– Ủa, lại nói chuyện tiền ? Nói với tôi cũng không ích gì đâu. Tôi thực ra không có xu nào, cũng chẳng quen ai giàu. Nhìn tôi có vẻ thế nhưng thực ra thì túi rỗng. Không chừng còn phải mượn anh để mà sống nữa là !

– Chuyến này, tôi mà thành công thì sẽ đền ơn cho cô thật nhiều. Cô là người mà tôi không bao giờ quên đâu !

– Thôi, anh nhiều lời quá, đừng nói mấy cái vuốt ve đó nữa ... Anh đã bảo anh sẽ không nói về tiền nữa mà!

Một ngọn gió thu lạnh lẽo mang đầy hơi nước bỗng thổi thốc vào phòng. Tabê cầm thanh sắt để khêu lửa lên. Thoáng trong một giây, hai chân mày của Tabê nhíu lại, đầy vẻ giận dữ. Như bị bóng hình huyền hoặc nào đó lôi kéo, Tabê ghì thanh sắt thật chặt. Một tia chớp chạy nhanh vào mạch máu kích thích cả toàn thân của Tabê. Kin lo ngại nhìn theo bàn tay anh ta. Sao mà cái quang cảnh bây giờ cứ như là mình đã có thấy đâu trước đây rồi?

– Anh say quá, thôi nghỉ lại đêm nay cũng được!

«Thôi nghỉ lại đêm nay!» Tabê nghe mấy tiếng này, bèn thả thanh sắt ra, rồi đứng dậy đi loạng choạng vào phòng vệ sinh. Nhìn theo từ phía sau lưng, Kin như đọc được ý nghĩ của Tabê, bật cười khan, khinh bỉ. Cuộc chiến tranh này làm cho con người đổi thay hết cả! Kin với lên tủ trà lấy xuống mấy viên thuốc ngủ. Chai whisky vẫn còn một phần ba. Chừng này mà cho uống hết, để anh ta ngủ một đêm thật thẳng giấc, rồi sáng mai sẽ tổng đi. Phần mình thì đêm nay không chợp mắt được là chuyện chắc!

Kin cầm tấm hình của Tabê lên, đưa vào ngọn lửa nóng. Một ít khói bốc lên, lan nhanh ra khắp chung quanh. Thấy cô Kinu từ bên ngoài

khẽ hé cửa nhìn vào, Kin đưa tay ra dấu, bảo sửa soạn chăn nệm cho Tabê. Xong, Kin cắt 1 lát phó mát mỏng đưa lên đốt để át mùi giấy vừa cháy.

Tabê trở lại, tay vin vào vai cô tớ gái, đang còn đứng ngoài đã hỏi vọng vào:

– Ủa, đốt cái gì thế?

– Muốn nướng chút phó mát ăn thử xem sao, không ngờ nó rớt xuống lửa!

Giữa đám khói trắng của giấy cháy lúc này, một làn khói đen cuốn lên nhanh, hoà lẫn tất cả, làm cái chụp đèn thủy tinh tròn bỗng hóa ra lò mờ như mặt trăng khi nằm lẫn trong mây. Mùi dầu cháy thế mà

cũng khá nồng. Kín thấy ngọt ngào
khó chịu, đứng lên đi mở toang hết
các cửa trong nhà.

Hayashi Fumiko

Viết xong tháng 11-1952

Văn Lang Tôn Thất Phương dịch

Canberra, 8-2003

